

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/36/2018
Identifikačné číslo spisu: 1016201342
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201342.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu (sťažovateľ): O.Ž. L. F., bytom Z. B. XX, XXX XX M., adresa na doručovanie: Z. F. XX/A, XXX XX M., zastúpený AK JUDr. Tomáš Tomčovčík, s.r.o. so sídlom Nerudova 14, 040 11 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-19-/2016/OPK zo dňa 16. mája 2016, v konaní o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/144/2016-51 zo dňa 24. októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/144/2016-51 zo dňa 24. októbra 2017 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-19-/2016/OPK zo dňa 16. mája 2016, zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi priznáva proti žalovanému úplnú náhradu trov konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave a kasačnom súde.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 5S/144/2016-51 zo dňa 24.10.2017 zamietol žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“), ktorým sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-19-/2016/OPK zo dňa 16.05.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu - Personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 324 zo dňa 13.1.2016 (ďalej len „personálny rozkaz“), ktorým bol O. L. F. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“), pretože svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „PZ“) by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Dôvodom jeho prepustenia bola skutočnosť, že menovaný dňa 24.02.2015 asi o 16.00 hod, počas

výkonu služby ako veliteľ hliadky PZ v U. O. V. O. H. E. zastavil a kontroloval vodiča motorového osobného vozidla W.: P. - XXX - N. U.. U. Š. K. P., ktorému za priestupok v doprave a to nerešpektovanie dopravného značenia „Stoj, daj prednosť v jazde“, uložil blokovú pokutu vo výške 40 eur, ktorú po uznaní si viny a podpise od priestupcu na mieste v hotovosti aj prevzal a ako potvrdenie mu vydal 2 kusy dielov Pokutových blokov č. 0125091 - 0125092, ktoré však už dňa 05.02.2015 mal vydať predchádzajúcemu priestupcovi U. C. K. P. ako doklad o zaplatení blokovej pokuty vo výške 40 eur, čo neurobil. Následne nadstrážmajster L. F. pri evidovaní pokuty v informačnom systéme MV SR v evidenčnej karte vodiča U.. U.C. Š. vyznačil výšku pokuty iba 20 eur a zvyšných 20 eur si neoprávnene ponechal.

2. Krajský súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil žalobné námietky uvedené v žalobe ako nedôvodné. K námietke žalobcu, že jeho konanie nenapĺňalo znaky porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti hrubým spôsobom, súd po preskúmaní administratívneho spisu dal za pravdu orgánu verejnej správy a ich právnomu názoru a mal za preukázané, že k porušeniu služobnej prísahy a služobnej povinnosti obzvlášť hrubým spôsobom došlo.

3. Podľa krajského súdu žalobca svojim konaním porušil služobnú prísahu i služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, nakoľko konal úmyselne pre získanie neoprávnenej výhody na vlastný prospech, čo bolo preukázané listinnými dôkazmi ako aj výsluchom svedkov. Svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z.z.

4. Krajský súd videl hrubé porušenie služobnej prísahy v tom, že žalobca nebol čestný a disciplinovaný, keď priestupcovi v doprave po uložení blokovej pokuty nevydal diel B pokutových blokov, tieto vydal inému priestupcovi, v evidenčnej karte vodiča vykázal nižšiu pokutu ako v skutočnosti uložil, rozdiel finančnej hotovosti si ponechal a opakovane ďalším priestupcom vydal iné diely B pokutových blokov ako v skutočnosti vykázal v záznamoch zo služby i evidenčných kartách vodiča. V jednom prípade označil za priestupcu cudzinca, ktorého sa nepodarilo stotožniť.

5. Krajský súd videl hrubé porušenie služobnej povinnosti aj v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď počas nej svedomite neplnil úlohy uložené mu zákonom č. 171/1993 Z.z. § 8 ods. 1, nariadením nadriadeného, rozkazom nadriadeného č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov Policajného zboru. Toto jeho konanie mohla narušiť vážnosť Policajného zboru a ohroziť dôveru v tento zbor. Svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 uvedeného zákona.

6. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka Policajného zboru k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho právneho postavenia ako aj z úloh, ktorými sa zúčastňuje na plnení funkcií štátu, a preto sa vyžaduje ich dodržiavanie a predpokladá sa, že každý príslušník Policajného zboru v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktné rešpektovať tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prísaha.

7. Krajský súd nesúhlasil s právnym názorom žalobcu, že rozklad proti prvostupňovému rozhodnutiu orgánu verejnej správy podal včas, nakoľko rozhodnutie - personálny rozkaz mu bol doručený osobne dňa 25.01.2016 a rozklad proti nemu podal na poštovú prepravu dňa 07.02.2016. Súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že posledná známa adresa trvalého bydliska zapísaná v osobnej evidenčnej karte príslušníka PZ bola Z. B. XXX/XX M.. Dňa 15.01.2016 nadriadený spoločne s jeho zástupcom vykonali o 9.15 hod. kontrolu liečebného režimu žalobcu v mieste, ktoré uviedol na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti a to F. P. Z. F. Č.. X/P M. a súčasne aj pokus o doručenie fotokópie personálneho rozkazu. Žalobca nebol na uvedenej adrese prítomný, otvorila im pani L. Š., družka žalobcu, ktorá uviedla, že ráno odišiel z domu okolo 7.00 hodiny, no nevedela kam ani nevedela kedy sa vráti. Nakoľko tento pokus bol neúspešný presunuli sa pracovníci v ten istý deň o 10:30 hod. do miesta trvalého bydliska na adresu Z. B. XX, M., kde bývajú žalobcovi rodičia a kde má on trvalý pobyt, no po zazvonení nikto neotváral. Dňa 18.01.2016 o 09:05 hod. opätovne sa zamestnávateľ pokúsil doručiť

rozhodnutie žalovanému na adresu Z. F. Č.. X/P, M. ale neúspešne. Ďalej krajský súd zistil, že nadriadený žalobcu navštívil aj ošetrojúceho lekára žalobcu U.. P. P. v jeho ambulancii a tento uviedol, že v dňoch od 15.01.2016 a 18.01.2016 žalobca nebol v jeho ambulancii a žalobca mal určené prechádzky každý deň o 17.00 hodine.

8. Nakoľko pokusy o osobné doručenie personálneho rozkazu boli neúspešné na obe adresy žalobcu, orgán verejnej správy doručoval personálny rozkaz doporučenou zásielkou s doručenkou s poznámkou do vlastných rúk do miesta trvalého bydliska Z. B. XXX/XX M., ktorá bola posledná známa adresa žalobcu zapísaná v osobnej evidenčnej karte príslušníka Policajného zboru. Priame doručenie tejto zásielky bolo neúspešné, a preto zásielka bola na pošte v M. XX uložená dňa 15.1.2016 a žalobca i napriek vyrozumieniu si ju neprevzal, a preto ju pošta vrátila. Účinky doručenia personálneho rozkazu nastali v zmysle § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. na tretí deň od uloženia zásielky, t. j. dňa 18.01.2016. Na základe uvedeného posledným dňom zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty na podanie rozkladu bol deň 02.02.2016, nakoľko odvolateľ podal na poštu dňa 07.02.2016, lehota márne uplynula a personálny rozkaz nadobudlo právoplatnosť dňa 02.02.2016.

9. V zmysle ust. § 266 ods. 4 zákona č.73/1998 Z. z. povinnosť doručiť rozhodnutie je splnená, len čo účastník konania písomnosť prevezme alebo jej prijatie odmietne. Ak sa písomnosť uložená na pošte nevyzdvihla, nastanú účinky jej doručenia na tretí deň od jej uloženia. Na túto lehotu sa nevzťahuje ustanovenie § 262 zákona č. 73/1998 Z.z. o počítaní času. Námietka žalobcu, že si prvostupňové rozhodnutie prevzal osobne dňa 25.01.2016 neobstála, nakoľko účinky doručenia nastali dňa 18.01.2016, nakoľko si zásielku uloženú na pošte v mieste trvalého bydliska neprevzal. Bola len dobrá vôľa nadriadeného, že mu dal dňa 25.01.2016 výtlačok, aby sa mohol žalobca oboznámiť s obsahom rozhodnutia.

10. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní veci dospel k záveru, že orgány verejnej správy dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Súd mal zato, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobu v celom rozsahu podľa § 190 SSP zamietol.

II.

11. Žalobca podal kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/144/2016-51 zo dňa 24.10.2017, z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ SSP.

12. Žalobca svojím konaním nenaplnil znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z. Krajský súd v odôvodnení vôbec nepoukázal na konkrétne výsledky dokazovania, resp. na konkrétne listinné dôkazy alebo výpovede svedkov. V tomto smere je rozhodnutie krajského súdu absolútne nepreskúmateľné. Uvedené konštatovanie krajského súdu je v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania v správnom konaní a aj s výsledkami dokazovania v trestnom konaní, ktoré bolo v predmetnej veci vedené pred Okresným súdom Košice - okolie pod sp. zn. 6T/42/16-306 a následne pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7To/97/2017-341. V správnom aj trestnom konaní bolo preukázané, že priestupcovi U.. U. Š. boli odovzdané pokutové bloky v hodnote v akej pokutu aj zaplatil, o tejto skutočnosti neboli v konaní žiadne pochybnosti.

13. Žalobca uvedené pochybenie uznal, avšak predmetné administratívne pochybenie bolo jedným pochybením, ktoré bolo v konaní preukázané, a ktorého dôsledkom bolo, že čísla časti bloku B, ktoré boli odovzdané priestupcovi U.. U. Š. nekorešpondovali s číslami časti bloku A. Žalobca sa uvedeného nedopustil úmyselne o čom svedčí aj skutočnosť, že všetky bloky vždy poctivo vydal a pokutu zapísal do evidenčnej karty vodiča, všetku finančnú hotovosť riadne vyúčtoval a nebol u neho nikdy zistený žiaden schodok. V správnom konaní nebol zistený žiadny schodok a hodnota odovzdaných blokov súhlasila so sumou, ktorá bola priestupcami odovzdaná a vyznačená v systéme. Z toho žalobcovi vyplývalo, že si žiadnu hotovosť nemohol neoprávnené ponechať.

14. Skutkový stav (oslobodzujúci rozsudok žalobcu a jeho odôvodnenie potvrdil), že nedošlo, a ani nemohlo dôjsť k získaniu neoprávnenej výhody na vlastný prospech a teda neboli naplnené ani znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona č. 73/1998 Z.z. V prejednávanej veci bolo žalobcovi preukázané nepatrné pochybenie, ktoré nemalo a vo všeobecnosti takéto konanie nemalo žiadne právne resp. protiprávne následky a nezakladalo žiadny trest. M. L. U. K. v trestnom konaní v rámci výsluchu podrobne popísal aký je systém pri prideliťvaní blokov a následnej kontrole, pričom pri kontrole blokov pridelených žalobcovi nezistil žiaden schodok. V správnom konaní sa neprihliadalo na závažnosť konania, mieru zavinenia, objektívne aj subjektívne okolnosti, za ktoré majú zakladať dôvody prepustenia zo služobného pomeru ako aj na doterajší postoj žalobcu k plneniu služobných úloh. Napadnutý personálny rozkaz považoval za neprímerane tvrdý, nezohľadňujúci doterajšiu prácu žalobcu a hodnotenia v Policajnom zbore.

15. Žalobca ďalej v kasačnej sťažnosti namietal neplatnosť doručenia personálneho rozkazu. Personálny rozkaz mu bol riadne doručený až dňa 25.01.2016, keď ho osobne prevzal. Personálny rozkaz mu bol zasielaný poštou na adresu žalobcových rodičov, avšak na tejto adrese nebýval o čom mal vedomosť aj jeho nadriadený. Žalobca namietal, že reálne sa zdržiaval na adrese Z. F. XX/A, M. a nadriadený nemal žiaden dôvod domnievať sa, že mu má písomnosť doručovať na inú adresu. To že nebol prítomný počas vykonanej liečebnej kontrole neznamenal, že tam nebýva (spoločné bývanie potvrdila aj jeho družka). Taktiež nadriadený nemohol sponchybňovať udanie adresy na potvrdení o PN tým, že počas kontroly nebol prítomný na adrese - uvedená neprítomnosť môže mať rôzne príčiny resp. pracovné následky (nedodržanie liečebného procesu) avšak nie, doručovanie písomností o skončení pracovného (služobného) pomeru na inú adresu. Žalobca oznámil zamestnávateľovi, že počas jeho práceneschopnosti sa bude zdržiavať na adrese Z. F. XX/A, M.. Skutočnosť, že sa na tejto adrese reálne zdržiaval potvrdila žalobcova družka dňa 15.01.2016 pri kontrole liečebného režimu žalobcu. Poslednou známou adresou, na ktorú mal zamestnávateľ po neúspešnom pokuse o osobné doručenie doručovať personálny rozkaz bola v súlade so zákonom adresa Z. F. XX/A, M..

16. Podľa žalobcu zamestnávateľ postupoval nesprávne a doručoval personálny rozkaz na adresu trvalého pobytu, ktorá bola zapísaná v evidenčnej karte žalobcu ako príslušníka Policajného zboru, pričom žalobca nebol a nemohol byť vyrozumený uložením zásielky na pošte, nedošlo uplynutím zákonnej úložnej trojdňovej lehoty k doručeniu personálneho rozkazu a taktiež nedošlo dňa 02.02.2016 k uplynutiu lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu. Personálny rozkaz nebol žalobcovi riadne doručený, a to si prevzal osobne až 25.01.2016 proti ktorému podal rozklad v zákonnej 15 - dňovej lehote dňa 07.02.2016. Obidva orgány postupovali v rozpore s ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z.z., pretože rozhodnutia oboch správnych orgán vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, bolo v rozpore s obsahom spisov.

17. Žalobca navrhol, aby kasačný súd zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a ako aj personálny rozkaz ministra vnútra SR a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania na krajskom a kasačnom súde.

18. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k podanej žalobe, ktoré bolo zasielané súdu pod č. KM-OPS1-S-158/2016 zo dňa 21.09.2016. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

III.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „kasačný súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a ods. 2 SSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd kasačný, po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi

kasačnej sťažnosti, po preskúmaní kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu zistil, že kasačná sťažnosť je dôvodná v zmysle § 462 ods. 2 SSP a preto v súlade s kasačnou právomocou mu zverenou zákonodarcom rozhodol o zmene napadnutého rozsudku a o vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie.

21. Podľa § 462 ods. 2 SSP ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

22. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného č. k: KM-OLVS-19-/2016/OPK zo dňa 16.05.2016, ktorým zamietol rozklad účastníka konania a potvrdil správnosť rozhodnutia prvostupňového orgánu.

23. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/144/2016-51 zo dňa 24.10.2017, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

24. O podanom rozklade žalobcu rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. KM-OLVS-19/2016/OPK zo dňa 16.05.2016 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozklad zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z predloženého spisového materiálu a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov vzťahujúcich sa k doručovaniu personálneho rozkazu žalobcovi považoval podaný rozklad za oneskorene podaný a v rámci preskúmania spôsobu doručovania personálneho rozkazu žalobcovi zo strany prvostupňového orgánu nebolo zistené žiadne pochybenie, a preto žalobcovi zmeškanú lehotu neodpustil.

25. Podľa § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prijatí do služobného pomeru, o náhrade škody, o prepustení, rozhodnutie odvolacích orgánov a rozhodnutia podľa § 245 a 246 sa oznamujú doručením ich odpisu. Doručuje sa do vlastných rúk policajta v služobnom úrade, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak nemožno odpis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručí sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“; rovnako sa doručujú rozhodnutia pozostalým.

26. Najvyšší súd mal za preukázané, že posledná známa adresa žalobcu bola uvedená na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti žalobcu t. j. Z. F. XX/A, M.. Pokusy o osobné doručovanie personálneho rozkazu boli neúspešné na obe adresy žalobcu, orgán verejnej správy doručoval personálny rozkaz doporučenou zásielkou s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“ len do miesta trvalého bydliska t. j. Z. B. XX, M.. Zamestnávateľ postupoval nesprávne a doručoval personálny rozkaz na adresu trvalého pobytu, ktorá bola zapísaná v evidenčnej karte žalobcu.

27. Podľa najvyššieho súdu účinok doručenia personálneho rozkazu nastal až dňom 25.01.2016, keď ho žalobca osobne prevzal. Personálny rozkaz mu bol zasielaný na adresu rodičov (trvalé bydlisko) Z. B. XX, M., avšak na tejto adrese nebyval/nezdržoval sa o čom mal vedomosť aj jeho zamestnávateľ. Zamestnávateľ mal vedomosť z potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti (bod III. potvrdenia), kde sa žalobca v období od 01.12.2015-25.01.2016 zdržiava a kde mu mal doručovať písomnosti. To, že žalobca nebol prítomný v čase kontroly na adrese neznamenalo, že tam nebyval (spoločné bývanie potvrdila družka). Zamestnávateľ však nemohol spochybňovať udanie adresy na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti tým, že počas kontroly nebol žalobca na adrese prítomný. Žalobca oznámil zamestnávateľovi, že sa počas práceneschopnosti bude zdržiavať na adrese Z. F. XX/A, M.. Skutočnosť, že sa tam zdržiaval potvrdila aj jeho družka dňa 15.01.2016 pri kontrole liečebného režimu žalobcu.

28. Zamestnávateľ postupoval nesprávne a doručoval personálny rozkaz na adresu trvalého pobytu, pričom žalobca sa na mieste nezdržoval a nemohol byť vyrozumieť o uložení zásielky na pošte, preto nedošlo k uplynutiu zákonnej úložnej trojdňovej lehoty k doručeniu personálneho rozkazu a taktiež dňa 02.02.2016 nedošlo k uplynutiu lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu.

29. Súčasne najvyšší súd vyslovil názor, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. posledným dňom zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu bol deň 09.02.2016, a preto ak žalobca podal rozklad proti personálnemu rozkazu dňa 07.02.2016, podal ho v zákonom stanovenej lehote.

IV.

30. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami najvyšší súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je v súlade so zákonom, a keďže krajský súd žalobu zamietol, najvyšší súd preto jeho rozhodnutie zmenil a rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v súlade s ustanovením § 462 ods. 2 SSP.

31. Podľa § 469 SSP, ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

32. O trovách súdneho konania rozhodol najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 2 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania. O výške náhrady rozhodne krajský súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 175 ods. 2 SSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.